

OŠ STARA CERKEV

Prešernov literarni, likovni in glasbeni natečaj

NARAZEN – PA VENDAR POVEZANI

Literarni prispevki nagrajencev in seznam prejemnikov nagrad

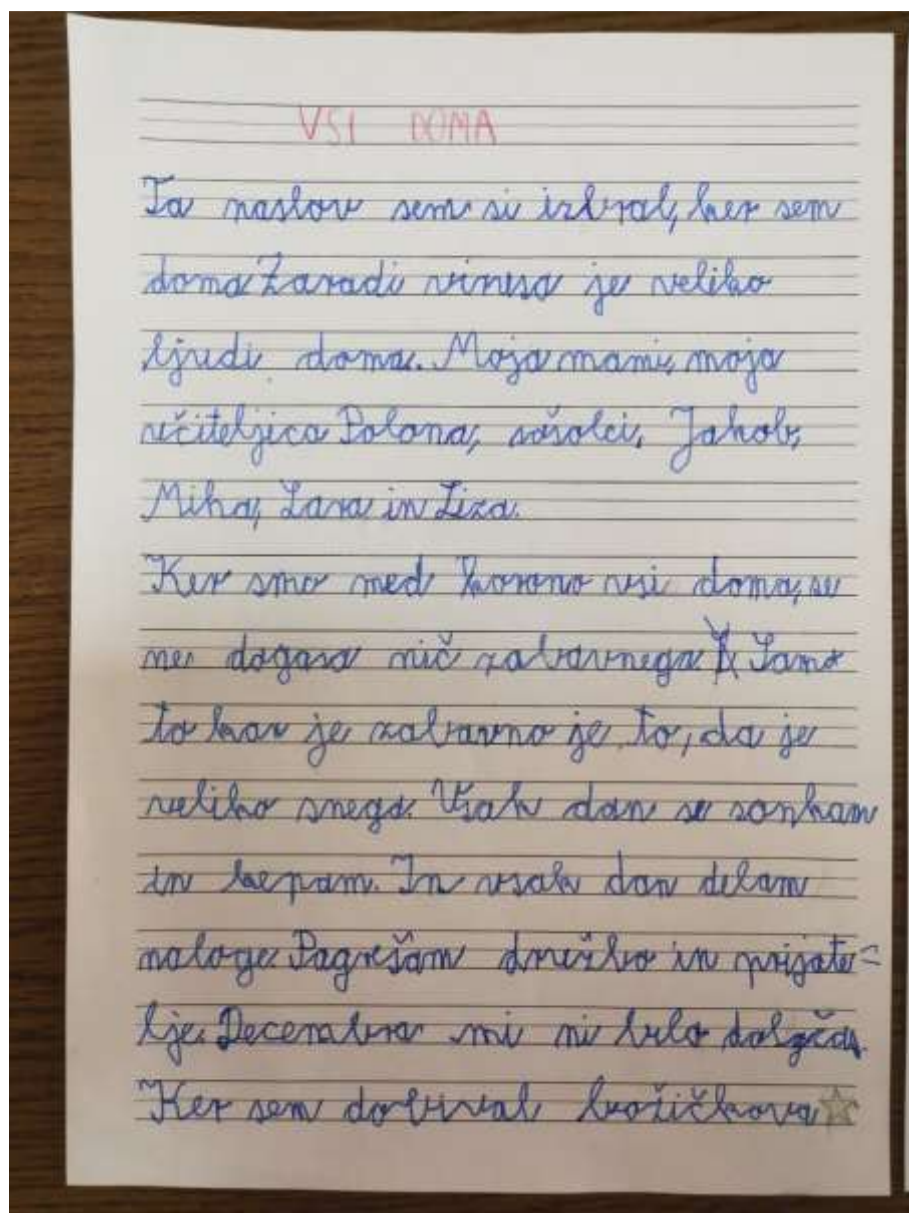

Stara Cerkev, 5. februar 2021

BUDILKA ZVONI, V ŠOLO SE MI NE MUDI

Sedaj, ko se šolamo doma, pri meni spi moj bratec Žiga. Močno me stisne, da ga ni strah in da mu je toplo. Ko se zbudiva, pogledava risanko. Zajtrkujeva skupaj. Ko imamo pouk v šoli, zajtrkujem doma. Ob devetih imam pouk na daljavo. Takrat se vidimo preko Zooma s prijatelji in učiteljico Jadranko. Všeč so mi emojčki. Želim si, da se spet kmalu vidimo v šoli. Imeli bomo veliko zabavo.

Matic Poje, 2.a

Benjamin Jože Benčina, 3.a

Budilka zvoni, v šolo

se mi mi mi mi

Zjutraj se zbudim ob 8. uri. Zbuditi me pride mami. Pojim zajtek, potem pa si umijem zobe. Pričnem s delom za šolo. Ko zjutraj pogledam na računalniku, kaj moram opraviti se včasih tudi jexim. V šoli to ne bi naredila, ker je tam drugače. Največkrat začnem s slovenščino, končam pa s športom. Včasih mi dela ostane še za popoldne.

VSI DOMA

Že tri mesece smo vsi doma. Vsakodnevno čas preživljamo samo z ožjimi družinskimi člani. Vendar, to ni vedno zabavno. Vsi pogrešamo šolo, druženje, prijatelje, izlete, počitnice v drugih krajih.

Želim si, da bi zopet bili v šoli, da bi se igral in pogovarjal s prijatelji. Trenutno je moja najboljša prijateljica starejša sestra, s katero preživim največ časa. Skupaj se igrava, ustvarjava, si pripovedujeva šale, vsakodnevno se igrava zunaj. Seveda se tudi kregava, vendar se vedno pogovoriva in sva zopet najboljša prijatelja. Pogrešam družbo in igro s sošolci in prijatelji. Saj smo se veliko smejali, šalili, naredili smo kakšno neumnost, se pogovarjali, uživali v družbi drug drugega.

Šola na daljavo je zanimiva, dobro je to, da se vsak dan vidimo preko videokonferenc. Učiteljica je prijazna, nas spodbuja in nam pomaga. Velikokrat se igramo razne igre, v katerih uživamo, hkrati pa se tudi razgibamo. Potrudi se, da je vedno zabavno in poučno. Veliko raje pa bi bil v šoli s svojimi sošolci, sošolkami in učiteljico.

Pri šolskem delu mi največkrat pomaga mami. Me spodbuja in podpira, je pa tudi zelo zahtevna. Hvaležen sem ji, ker mi vedno pomaga, ko jo prosim. Z menoj in sestro se igra, se pogovarja z nama in nama pomaga pri vsem.

V vsem tem času, ker smo doma, se mi so mi vtisnile v spomin norčije mojega psička Roya. Zelo je bil vesel, ker smo bili ves čas doma in smo bili z njim. Čas, ko sva s sestro delala naloge, pa je izkoristil zato, da je ušpičil kar nekaj norčij. Prevrnil je božično drevesce, podrl je snežaka, ki smo ga naredili, odnesel je lonec, šal in rokavice. Vzel in uničil je kar nekaj najinih igrač. Vseeno nisem bil jezen. Ob vseh teh vragolijah smo se na koncu smejali.

Komaj čakam, da se zopet vrnemo v šolo.

Vid Hude, 4. a

VSI DOMA

Od kar pouk poteka na daljavo sva s sestrico postali še boljše prijateljici. Zjutraj se skupaj zbudiva in si pripraviva zajtok. Potem se oblečeva in pripraviva na pouk. Pomaga mi pri učenju in razlagi snovi. Naučili sva se uporabljati računalnik. Znanje se povezati na zoom, tiskati učne liste in pošiljati sporočila. Skupaj se smejiva, igramo in se kregarva. Ko

je zapadel snež sva se tudi veliko sankali. Babica nama je iz snega pomagala narediti veliki iglu. Mamma večini dela od doma. Tereša sem, da dela od doma. Tudi ona mi pomaga pri učenju in nalogah. Več časa preživiva skupaj. Po pouku se odpraviva na sprehod. Naučila sem se igrati šah. Pogrešam prijatelje, sosake in učiteljico.

ŠOLSKA TORBA

V kotu torba sedi,
v upanju dan za dnem v kotu preždi.

Da spet v šolo bomo šli
in se tam s prijatelji dobivali.

Torba bi z nami hodila povsod,
v jedilnico, telovadnico in drugod.
Pri likovni bi nam tempere dajala,
pri športu pa opremo peljala.

Od ponedeljka do petka
bi se rada z nami smejala.
Konec tedna pa vsa utrujena
v kotu moje sobe bi zaspala.

To bilo bi zanjo pravo življenje,
sedaj pa vse skupaj je eno samo trpljenje.

Zato si vsi le nazaj v šolo želimo
in svoje šolske torbe zopet rabimo.

Žanin Jasenc, 5. a

PRIJATELJSTVO NA DALJAVO

Vsi se sprašujemo: Kako naprej? Ali bo tega konec? Kdaj bom videl prijatelje?

Tudi jaz nimam odgovora na ta vprašanja. S prijatelji si že tri mesece ne moremo objeti in si podati roko. Saj se pogovarjamo po video klicu. A to ni to. Komaj čakam, da vse skupaj mine. Jaz se s prijatelji dopisujem, pogovarjam prek klica. Kaj pa vi? Moram pa dodati, da pogrešam tudi skupne igre in šolske ure. Sedaj ko se ne videvamo v živo, se preko kamere pogovarjamo in si pomagamo pri nalogah.

Svet se obrača na glavo. Nikoli si nismo predstavljali takega življenja. Samo po televiziji sem videla, kako ljudje hodijo po ulicah in mestih z maskami. Čudno je, ko mi rečejo, naj se oddaljim 5m stran od prijatelja.

Manjkajo mi šolske ure, kjer smo sedeli v parih. Ne smemo se niti rokovati. KAM SMO PRIŠLI! Nimamo več volje. Vsak dan je isti. Rada bi pridobila še znanja. S prijatelji bi lahko delila zgodbe, ki jih doživljam v prostem času.

Trdno upam, da to kmalu doživimo.

Tijana Panić, 5.b

BUDILKA ZVONI, V ŠOLO SE MI NE MUDI

Budilka dolgo časa je zvonila,
ker za šolo me je budila.

A prišli so težki časi,
ko epidemija se je pojavila v moji vasi.

Cel svet zaobjela je
in mnoga vrata zaklenila so se.
Tudi šola je v osami,
sprahuje se kje so otroci razigrani.

Vsak večer si budilko in torbo pripravim,
a zaman, ker nikamor se zjutraj ne odpravim.

Budilka zvoní, v šolo se mi ne mudi!

Lahko sem cel dan v pižami,
saj smo doma sami.

Ni obiskov, niti druženja med nami,
pogrešam družbo,
saj sem obdana le z družinskimi člani.
Kje so prijatelji, da počnemo vragolije,
kje učitelji, da jim zganjamo lumparije?

Še dobro, da tehnologija je napredna,
da imamo kamero in Zoom,

ki je kruha vredna.
Tu se vidimo ter pogovorimo
in upamo, da bo vse hitro mimo.

Čeprav se ne družimo
in skupaj ne sedimo,
se še vedno lahko po telefonu pogovorimo.
Kljub temu da smo narazen,
smo še vedno skupaj,
saj naš moto je »nikoli ne obupaj!«.

Vse bo minilo,
prišli bodo dobri časi,
ko zopet se skupaj igrali bomo na jasi.

Marina Čizmić, 6. a

ZMEŠNJAVA

Sam svoj učitelj si zdaj
v teh časih, ki niso pravi raj.

Potrpi malo in svetlo sonce upanja
bo virus odgnalo, še malo, še malo ...

Zdaj kmalu bo zaznano, da vse bo šlo v
normalo, tako kot v časih, v časih, ki jih
vsi poznamo.

Čeprav ni vse tako kot mora biti,
vseeno ni razloga, da pozabili bi
na smeh, ki nas ohranja pri močeh.

Zdaj je čas, da pokriješ se z odejo in
sladko zaspiš razen tisti, ki gredo na delo
naj pozabijo vse slabo, saj še vse dobro bo.

Ožbej Dodič, 6. a

SEDANJOST – PRIHODNOST

Epidemija je popolnoma spremenila naša življenja in jih dobesedno obrnila na glavo. Nič ni več tako, kot je bilo. Imamo pravila, omejitve in ukrepe, ki se jih moramo držati. V vsem skupaj smo prikrajšani tudi otroci.

Moramo biti doma in se družiti samo z ožjimi družinskimi člani. Prednost je ta, da preživimo veliko časa skupaj. Se pogovarjamo, igramo, smejemo, uživamo. Vedno pa to ni dovolj. Vsi si želimo druženja s prijatelji, vrstniki, sorodniki. Želimo se pogovarjati, si zaupati skrivnosti, narediti kako neumnost, se nasmejati. Zato smo prikrajšani. Vidimo in slišimo se samo preko moderne tehnologije.

Pouk poteka na daljavo. Dan za dnem sedimo za računalniki, poslušamo razlage učiteljev in delamo naloge. Vsi učitelji se trudijo, nam priskočijo na pomoč ob težavah, ampak to ni isto, kot sedeti med sošolci v razredu in poslušati razlage učiteljev. Vsi si želimo čimprejšnje vrnitve v šolo. V šolo, kakršna je bila pred epidemijo.

Ves čas smo obkroženi z vso mogočo moderno tehnologijo. Ampak tako moramo živeti, ker se to od nas zahteva. Živimo v virtualnem svetu. Veliko bolje se bi bilo odreči tehnologiji in živeti normalno življenje brez nje. Ampak to pač je.

Kako bo izgledalo naše življenje v prihodnosti, je težko povedati. Ob vsem, kar sem omenila to zagotovo ne prinaša nič dobrega, saj verjetno naše življenje ne bo več tako, kot je bilo. Pravila, ukrepi in omejitve pomagajo pri zajezitvi epidemije, ne pomagajo pa pri tem, da smo otroci prikrajšani za pouk v šoli in socialne stike. Na teh področjih bodo velike posledice. Upam, da smrtonosni virus čim prej ustavimo in se vrnemo v normalno življenje. Življenje, kakršno je bilo pred epidemijo.

Upam, da se čim prej vidimo v šoli.

Ula Hude, 6.B

SODOBNO OGLEDALO

Želim videti v daljavo,
pa pogledam v sodobno ogledalo,
pa vendar to ni tisto pravo.
prijatelj, vzpostavimo si povezavo,
ko vsaj bilo bi tisto pravo.

Ko zagledam te v tem sodobnem ogledalu,
veselje to res je kmalu,
še bolj želim si priti k tebi, tja, v daljavo.
to zares bilo bi pravo.

Znanost, tehnika nam dala, neverjetne te naprave,
prijetne za klepete in predstave.
Družba, ne vzemite te mi naprave,
pa omogočite nam bližnje še zabave.

Komaj čakam, da ne bom te videl v sodobnem ogledalu,
da končno vidiva se spet na pravem kraju.
Pa komu naj dam to zahvalo,
da imam vsaj to super ogledalo

Daša Bartol, 7. b

BUDILKA ZVONI, V ŠOLO SE MI NE MUDI

V začetku novega šolskega leta smo bili vsi, učenci in učitelji, v šoli ter z različno stopnjo zainteresiranosti poslušali predavanja učiteljev. Takrat se nam niti sanjalo ni, kaj se nam v bližji prihodnosti obeta. Na hitro smo morali zapustiti šolske učilnice in si pripraviti doma primeren prostor za učenje, nabaviti računalnik, kupiti še kamero, slušalke ter telefon, da smo se sošolci med seboj slišali, če se že družiti ne smemo.

Učilnice samevajo, v šoli ni nikogar. Vsi učenci in učitelji izvajamo šolo na daljavo. Nikoli si nismo mislili, da bomo učenci cele dneve preživeli doma ob računalniku in ne bomo telovadili za zdravo rast in dobro kondicijo. O kako pogrešam ure športne vzgoje, pa treninge atletike ... Najprej so nam zagotavljali, da bo pouk na domu le kratko obdobje in gremo nazaj v šolske klopi takoj po krompirjevih počitnicah, nato so te podaljšali za teden dni, pa se še vedno nismo vrnili v šolo. Čas teče. Postajamo samotarji, dnevi so enki dnevom. Ko spremljaš poročila se čas odhoda v šolo ne približuje, prav nasprotno, vedno bolj se oddaljuje. Minili so božični prazniki, januar je že skoraj pri koncu, mi pa smo še vedno doma, sedimo pred računalnikom in sami predelujemo šolsko gradivo. Pogrešam učne ure angleščine, govorne nastope učiteljice, saj se tujega jezika zgolj iz knjige sam težko naučiš. Pogrešam odmore, ko smo med seboj brezskrbno brbljali, se smejali in se dogovarjali o skupnem kolesarjenju, odhodu na sprehod ali v kino.

To je zdaj naša kruta sedanost in to se res dogaja. Šole so še vedno zaprte in čakajo na živ žav učencev, učenci čepimo doma pred računalnikom, nosimo maske, držimo varnostno razdaljo, vsaj dva metra, umivamo oziroma drgnemo si roke z milom in razkužilom, da se ne bomo okužili sami in da tudi druge mi ne okužimo. Medsebojno se družimo le družinski člani. Pred prihodom virusa si nismo predstavljali, kako je, če cele dneve preživljaš doma v družbi mame, očeta in sestre ali brata, brez druženja s prijatelji, brez šole, za katero šele sedaj vemo, da jo imamo radi, brez prehajanja občinskih meja, brez nepotrebnega zadrževanja zunaj in s časovno večerno omejitvijo gibanja na prostem. Vasi, mesta, ulice in igrišča so prazna, nikjer ni slišati niti govorjenja, kaj šele pesem in smeh ... Naša življenja so se zelo spremenila.

Rastemo v času, ko si ne smemo seči v roko, si voščiti ob praznikih, tudi ob rojstnem dnevu ne, nositi moramo maske, si razkuževati roke in trenirati doma brez trenerjev in športnih prijateljev. Pa to še ni vse. Tudi rast se mora upočasniti, drugače ostaneš brez čevljev in copat, s prekratki hlačami in

puloverji, da o bundah sploh ne govorimo. Pa tudi nogavice so se začele krpiti, ker dolgi nožni prsti vseeno delajo luknje, nič se ne ozirajo na dejstvo, da nogavic in drugih potrebnih oblačil in obutve ne moreš nikjer kupiti, saj so vse trgovine zaprte, razen trgovine z živili. Aja, lahko kupuješ po spletu, če imaš srečo in zadeneš pravo številko. Tako so prisiljeni tudi starejši ljudje uporabljati spletno trgovino, čeprav se nikoli niso učili uporabljati računalnika in pri tem potrebujejo pomoč. To se zdaj pri nas resnično dogaja! Kot da smo se preselili na drug, zelo neprijazen planet!

Ko smo decembra leta 2019 izvedeli, da se je na Kitajskem razvil novi virus, ki je zelo nevaren in da zaradi tega lahko hudo zbolíš, se sploh nismo zavedali, da tako mala pošast lahko pride v tako hitrem času k nam, zato nas ni nič kaj preveč skrbelo. Virus oziroma bolezen so poimenovali Covid19, saj se je razvil leta 2019. Virus se je hitro širil najprej po Aziji, potem pa je prišel tudi v Evropo, kjer je hudo prizadel nekatere države, najprej sosednjo Italijo. Virus se je razširil po celotnem svetu, zato so razglasili epidemijo. Mediji so prikazovali množice mrtvih, ki so jih komaj uspeli pokopati. Takrat pa nas je zaskrbelo, saj smo vedeli, da virusu Slovenija ne more uiti. Zaskrbelo nas je predvsem za naše babice in dedke, ki so najbolj ranljiva skupina in na katere smo zelo navezani. V Sloveniji je veliko ljudi zbolelo za virusom, zlasti v domovih za starejše občane, postelje v bolnišnicah so zapolnjene s številnimi bolniki, medicinsko osebje je na meji zmogljivosti, veliko ljudi je tudi umrlo.

Spomladi, meseca marca, ko se je število okuženih povečevalo, je vlada odločila, da vsi učenci in učitelji odidemo domov izvajati pouk na daljavo. Na začetku smo bili vsi zelo zmedeni, vsak večer smo po televiziji spremljali poročila, da bi izvedeli, kaj se dogaja in kdaj se bomo lahko učenci vrnili nazaj v šolske klopi. Treninge smo na srečo lahko še opravljali v dovoljeni varnostni razdalji, vendar ne za dolgo. Čez čas se je število okužb povečalo, zato smo začeli s treningi od doma preko videokonferenc. Vlada je vsak dan določala nove ukrepe, da bi se število okuženih in mrtvih zmanjšalo. Vendar to ni preprečilo medsebojnega druženja ljudi, ki niso v istem gospodinjstvu, niti preprečilo prehajanja iz ene regije v drugo kljub strogi prepovedi. Zaradi nenehnega naraščanja števila okuženih so nastopili še hujši ukrepi kot so omejitve prehajanje med občinami, policijsko uro, ki je trajala od 21h do 6h, lokale in storitvene dejavnosti so zaprli. Pred poletjem se je situacija začela umirjati, ukrepe so sprostili in učenci smo se vrnili nazaj v šolske klopi. Kako smo se razveselili. Ta čas smo izkoristili za druženja, za pogovore in za vse stvari, za katere smo bili med epidemijo prikrajšani. Med poletnimi počitnicami

je bilo možno tudi prehajanje med državami, zato je veliko ljudi odšlo na dopust.

Jeseni se je vsa zgodba ponovila samo še v hujši obliki. Če smo bili spomladi, malo več kot dva meseca doma, teče sedaj že četrti mesec, ko ne hodimo v šolo. Kljub temu da smo ob nastopu novega šolskega leta nosili vsi zaščitne maske, si umivali in razkuževali roke, je v Slovenijo vstopil drugi val Covida19, ki se je še hitreje širil med ljudmi in bil še nevarnejši od prvega. Učenci smo se hitro vrnili nazaj domov za računalnike. Doma postaja počasi že dolgočasno, pogrešamo prijatelje, vsak dan gledamo svoje družinske člane, ki nam gredo počasi že na živce.

Vsi vidimo rešitev v cepljenju prebivalcev, vsaj starejših in bolehnih. Po poročilih smo neki večer izvedeli, da bo v Slovenijo prišla pošiljka cepiva, s katerim bodo cepili oskrbovance v domovih za starejše in potem še zdravstvene delavce. Učenci pa bomo še nekaj tednov ostali doma. Vesela sem, kadar imamo Zoom, da se lahko vidim s sošolci in z učiteljem, čeprav samo prek kamere. Ugotovila sem, da ima delo na daljavo slabo in dobro stran. Dobra stran je, da lahko zjutraj malo dlje pospimo, da z gradivom in z domačimi nalogami prej končamo kot v šoli, da doma ne nosimo mask ... Slaba stran pa je, da nam včasih primanjkuje razlage, da se ne moremo družiti in se pogovarjati v živo ... Oblečena sem v najbolj udobna oblačila, trenirko ali pajkice in pulover. Drugega skoraj ne rabim, razen če se grem ob soncu sankat s sestro. Takrat potrebujem zimsko opremo. Zavedam se, da moramo čim več časa preživeti na svežem zraku, na soncu, ki nam daje potreben vitamin D3.

V Slovenijo je prišla že drugo pošiljko cepiva, ki pa je bila kar za polovico manjša od predhodne, zato se je cepljenje nekoliko zaustavilo. Po medijih pa je bilo objavljeno, da je tudi v Slovenijo že prišel nov britanski sev Covida 19, ki je še nevarnejši in močnejši od prejšnjih dveh valov virusa.

Rojstni dan sem imela v tem neprijetnem in dolgočasnem času, zato je bil tudi moj rojstni dan preživet v krogu družine. Rojstnodnevno torto sem si kar sama spekla. Praznovala sem brez bratranca in sestrične, brez strica in brez none, pa tudi brez prijateljic in sošolk. Bil je prav žalosten rojstni dan.

Upam, da bo čim prej konec Covida 19 in da se bomo lahko spet vrnili nazaj na stare tirnice in ponovno zaživel. Mislim, da smo bili na začetku vsi veseli, saj smo imeli končno malo miru in sprostitve, sedaj pa se obdobje prepovedi in

ukrepov zaradi Covida 19 vsem že predolgo vleče in vsi se želimo vrniti nazaj v šolo, nazaj na treninge in sploh nazaj v naše vsakdanje življenje.

Leto 2020 je bilo zagotovo za vse eno izmed najslabših let, ki so jih doživeli in zagotovo ga ne bomo nikoli pozabili.

Manca Marčelja, 7. b

OSTALI SMO DOMA

Nikoli mislili si nismo,
a doma ostali mi smo,
delamo vse na daljavo,
pa čeprav nam ni v zabavo.

Šele zdaj smo se zavedali,
ko smo čez ekrane se pogledali,
da pogrešamo vse staro,
šolo in vse ostalo.

Vsi imamo iste želje,
življenje lažje bo brez meje,
saj korona nas ovira,
in vse izmed nas nervira.

Nekaj kar nam je bilo samoumevno,
zdaj postala je naša želja,
ne vemo, kaj nas še čaka,
kdaj lahko izstopimo iz tega vlaka?

Lara Curl, 8. a

IZOLACIJA

Nič se več ne družimo,
saj se laho okužimo,
medtem ko prijateljstva izginjajo,
šole nam ukinjajo.

Skoraj da se več ne poznamo,
saj samo trdo garamo,
včasih slišimo se prek telefona,
daj ustavi se že ti korona.

Najprej Zoom ob devetih,
in še eden ob desetih,
vmes še internet nagaja,
sestra poje ringa raja.

Pred vrati poštar stoji,
soseda na ves glas govori,
v glavi mi že vse odmeva,
šolska torba pa sameva.

Lara Curl, 8.A

VSI DOMA

Bil je lep sončen dan. Zala pa je sedela za računalnikom in delala za šolo. Zakaj? Ker se je zgodilo nekaj ne pričakovanega.

Na hladno pomladno jutro, so v Sloveniji po radijih sporočili, da se vse začne zapirati. Zaprle so se šole, vrtci, trgovine, fitnesi, knjižnice ... dobesedno vse. Svet je napadel novi virus, imenovan COVID-19.

Najprej so bili vsi veseli, da bodo doma in da jim ne bo treba hodit v šolo.

Ampak dva tedna sta se spremenila v tri mesece. Noben ni vedel, kako bo sploh vse potekalo. Od marca naprej so bili vsi zaprti in Zali je bilo doma dolgčas. Čez poletje tudi na morje ni šla. Komaj je čakala novo šolsko leto in da bo spet vse normalno. In res 1.septembra je šla v šolo videla je svoje prijateljice, sošolce. Ampak se je hitro vse končalo, že oktobra so bili vsi spet doma.

Zala zjutraj vstane, se preobleče, nekaj poje in gre za računalnik delat za šolo. Vsak dan ima videokonference. Po cele dneve sedi za računalnikom. Vsak dan se ji zdi isti. Zelo pogreša svoje prijateljice. Saj se vidijo po video klicih vsak dan, se pogovarjajo, skupaj delajo za šolo in si pomagajo. Ni pa isto kot je bilo.

Neko jutro je Zala vstala kot vsak normalen dan, ko pa je šla mimo spalnice od staršev je tam videla svojo mamico, kako leži. Zala je šla do nje in jo vprašala, kaj je narobe. Njena mami je rekla, da se slabo počuti. Zala je zelo skrbelo in cel dan je razmišljala samo o tem, tudi zvečer ni mogla zaspati. Zjutraj se je zbudila čisto potrta in zaspana. Njena mami se je še slabše počutila in je šla na testiranje za koronavirus. Naslednji dan so prišli izvidi, bila je pozitivna. Zdaj je bila Zala res zaprta in nikamor ni smela. Zali je bilo še bolj dolgčas, ampak jo je tudi zelo skrbelo za mamico. Njena mami je vsak dan ležala. Vsi v družini so mislili, da ne bo preživela, bilo je res hudo. Zala je cel čas razmišljala o mamici, kako bi ji lahko pomagala, ampak ji ni mogla. Vsak dan je šlo na slabše. Zala ji je skupaj s svojo sestro Špelo kuhala kosilo, ki so ji ga prinesle v posteljo. Nihče več ni imel upanja. Do nekega dne, ko se je Zalina mami zbudila ... Počutila se je zelo dobro in stanje se ji je izboljšalo. Vsak dan ji je šlo bolje. Ko je Zalina mami ozdravela je zunaj začel padati sneg. Zala in njena sestra Špela sta se šli ven sankat. Zala je bila vesela, da je šla lahko po dolgem času končno ven.

In takrat se je Zala naučila dve stvari, da ne smemo obupati in da moramo biti zadovoljni s tem, kar imamo.

Klara Debeljak, 9.a

NARAZEN - PA VENDAR POVEZANI

Epidemija koronavirusa je pretresla cel svet. Ljudi je zbližala in oddaljila. Mnogi so se med karanteno naučili kaj novega, spet drugi so ta čas preživeli osamljeni in žalostni. V letu 2020 je na svetu veliko spremenila in lahko bi celo rekli, da svet ne bo nikoli več enak.

Virus je povzročil, da marsikje po svetu šola ni več potekala v učilnicah, ampak na daljavo. Učenci morajo vso snov predelati sami ali s pomočjo staršev. Nekateri učitelji ure vodijo po video klicih, da bi učencem snov razložili bolj natančno. Kljub trudu učiteljev, staršev in učencev mnogi snovi ne razumejo. Nekateri doma nimajo možnosti, da bi lahko prišli do računalnika ali drugih naprav, ki bi jim omogočile uspešno učenje. Drugi nimajo staršev, ki bi jim lahko pomagali z učenjem, bodisi ti delajo bodisi jim ni mar za otrokovo znanje. A to niso vedno vzroki za neuspeh. Veliko otrok šolo na daljavo vzame kot počitnice in se za šolo sploh ne zmeni. Vsi ti dejavniki močno vplivajo na to, da šola na daljavo v očeh veliko ljudi ni učinkovita. A tako učenje lahko otroka usposobi za delo z računalnikom in daje otrokom možnost samostojnega učenja in ga uči odgovornosti. Kljub temu ta šola zelo težko nadomesti šolanje v učilnicah.

Epidemija pa ne vpliva samo na šolstvo. Mnogi so svoje delo morali opravljati od doma. Zaradi težkih razmer je veliko podjetij (manjših in večjih) moralo odpustiti nekatere svoje delavce. Nekatera podjetja pa so morala svoje storitve popolnoma zapreti. Veliko ljudi, ki se ukvarja s turizmom, je pristalo v veliki denarni stiski. Zaradi karantene ljudje niso hoteli hoditi v trgovine, zato je spletna trgovina postala eden glavnih načinov kupovanja. Veliko podjetij, ki je dostavo na dom omogočalo, je med epidemijo močno povečalo svoj mesečni dohodek. Pomembno vlogo pa v takih stiskah igrajo delavci, kot so čistilke, medicinske sestre in prodajalci. Ti ljudje v tem času vsak dan ogrožajo svoje zdravje, saj so ves čas v stiku z ostalimi ljudmi. Take službe se velikokrat zdijo samoumevne in tudi plačane niso veliko.

Zaradi mnogih odpustitev delavcev in propada podjetij je veliko družin doživelo revščino. Mnogi so težje prišli do hrane, ne samo zato, ker je ne bi mogli plačati, temveč tudi ker nimajo dovolj denarja za zaščito pred virusom (maske). To je povečalo tudi njihove možnosti okužbe. Zaradi slabega finančnega stanja si mnogi niso mogli privoščiti zdravljenja. Veliko otrokom je revščina vzela možnost učenja in ohranjanja stika s prijatelji, nekateri otroci pa so celo morali delati, da so lahko služili denar. Take razmere so bile že pred koronavirusom, a so zdaj postale še bolj pogoste.

Epidemija je pokazala, da veliko držav na take razmere ni bilo pripravljenih. Mnogokje bolnišnice niso imele dovolj prostora za vse bolnike. Cena zdravljenja je bila za mnoge previsoka. Države niso mogle omogočiti zaščitnih mask vsem prebivalcem. Niso mogle poplačati škode, ki jo je virus prinesel gospodarstvu. Niso mogle vsem otrokom omogočiti šolanja na daljavo. Take težave so skušale rešiti s popuščanjem ukrepov, kar pa je povzročilo večje širjenje okužb.

Koronavirus pa ni vplival na ljudi samo s finančnimi težavami in šolo na daljavo. Mnogi so se zaradi karantene počutili osamljeno. Mnogi otroci in mladostniki so izgubili stike s prijatelji in vrstniki. Tudi drugi so ostali sami. Nekateri imajo družine, ki jim samoto lajšajo. Mnogi upokoјenci so ostali sami. Družina jih ni več smela obiskati. V domovih za starejše občane so se mnogi počutili še bolj osamljeni kot prej. Prodaja alkohola in cigaret je med epidemijo narasla. Veliko ljudi je med karanteno začelo uživati nezdrave količine hrane in gaziranih pijač, kar kaže na slabšanje psihičnega zdravja ljudi. Naraslo je tudi število ljudi, ki na sebi opažajo simptome depresije in tesnobe. Povečalo se je tudi število samomorov. Virus pa vpliva tudi na fizično zdravje ljudi, še posebej mladostnikov in otrok, ki se v tem času manj gibljejo. Zaprti so športni centri in telovadnice, hoja zunaj pa je omejena.

Karantena pa ni samo obdobje žalosti. Mnogim je prinesla čas za učenje novih stvari. Nekateri so ta odvečen čas porabili za domačo telovadbo, spet drugi so se v tem času učili risati. Veliko ljudi se je naučilo govoriti nov jezik ali pa igrati novo glasbilo.

Korona virus je veliko ljudem prinesel zdravstvene in druge težave. Ampak žal obstajajo ljudje, ki v virus ne verjamejo ali mislijo, da njim ne bo škodil. Taki ljudje se predpisov ne držijo. Ne nosijo mask, hodijo na zabave in nekateri celo protestirajo proti tem ukrepom. To so večinoma mladi, na katere virus nima večjega vpliva, in če bi ga dobili, jim ta ne bi škodil tako kot starejšim. Takih pa je tudi veliko odraslih, ki zanikajo znanost in mislijo, da jim majhen ukrep, kot je na primer maska, krade svobodo. Izgovarjajo se, da jim maska prepreči dihanje ali da virus sploh ne obstaja. S takim egoističnim obnašanjem ogrožajo zdravje ljudi okoli sebe.

Najbolj pomembno vlogo v epidemiji so imela družabna omrežja. Ljudem so omogočila stik s prijatelji na daljavo, lahko pa so preko njih spoznali tudi nove ljudi. Dala so nam možnost, da svoje mnenje delimo z drugimi in da se povežemo v skupine z ljudmi, ki imajo podobne interese. Veliko ljudi, še posebej mlajših, je na omrežjih našlo zabavo. Videi na aplikacijah, kot sta

YouTube in TikTok, so mnogim olajšali karanteno in z njimi so lahko zapolnili čas.

Čeprav je koronavirus za veliko ljudi pomenil izgubo najbližjih, obdobje osamljenosti ali nesreče, je dokazal, da se kljub vsemu ljudje celega sveta lahko povežemo in tudi v najhujših trenutkih pomagamo drug drugemu. Med časom karantene se je zbralo veliko denarja za tiste v stiski. Mnogi so širili novice o nepravičnih dejanjih nad nedolžnimi ljudmi. Potekali so protesti proti nasilju in veliko ljudi je k njihovem uspehu prispevalo z objavami kar prek družabnih omrežij. Čeprav smo ločeni, je v času epidemije svet povezan, kot še nikoli prej.

Kako pa se bo epidemija poznala v prihodnosti? Ali nam bo ostala v spominu in bodo o njej govorile tudi prihodnje generacije ali bomo čez nekaj let nanjo pozabili? Menim, da bo vplivala na veliko ljudi tudi, ko se bo končala. Mnogi bodo morali najti novo službo. Nekateri bodo morali ozdraveti bodisi zaradi hujših simptomov virusa bodisi zaradi svojega duševnega zdravja. Veliko ljudi bo moralo obnoviti prijateljstva in zveze, ki so razpadle med karanteno. Nekateri pa bodo na koronavirus pozabili že nekaj mesecev po končani epidemiji. Vem pa, da jaz te epidemije ne bom pozabila.

Tjaša Novak, 9. a

NAGRAJENCI PREŠERNOVEGA LITERARNEGA NATEČAJA

1. MATIC POJE, 2.A
2. BENJAMIN JOŽE BENČINA, 3.A
3. NEŽA DODIČ, 3.B
4. VID HUDE, 4.A
5. EVA ŠPEHAR, 4.B
6. ŽANIN JASENC, 5.A
7. TIJANA PANIČ, 5.B
8. MARINA ČIŽMIČ in OŽBEJ DODIČ, 6.A
9. ULA HUDE, 6.B
10. MANCA MARČELJA in DAŠA BARTOL, 7.B
11. LARA CURL, 8.A
12. TJAŠA NOVAK in KLARA DEBELJAK, 9.A

NAGRAJENCI PREŠERNOVEGA GLASBENEGA NATEČAJA

TIA HOZJAN PETEK, 2. A
NEJLA DUKIĆ, 5. B
TIJAN GRUDEN, 7. A
LARA CURL, 8. A

NAGRAJENCI PREŠERNOVEGA LIKOVNEGA NATEČAJA

1. MIA TKALEC 1. B
2. EMA PETEK 2. A
3. NEŽA DODIČ 3. B
4. TIA TRDAN 4. A
5. SARA DEBELJAK 5. B
6. MARINA ČIŽMIČ 6. A
7. KATARINA SAVIĆ 7. A
8. AMADEJ JAZBEC 8. B
9. KLARA DEBELJAK 9. A

Likovne izdelke si lahko ogledate na šolski spletni strani.

ISKRENE ČESTITKE!